

Het is donker.

Zo donker dat ik niet eens mezelf kan zien. Ik ben ergens midden in een bos. Ik zit op de grond en voel koude stenen onder mijn billen.

Het bos is vol geluiden. Vlakbij hoor ik water stromen. Geritsel. Brekende takken. De wind, die van heel ver over de boomtoppen komt aanrollen. Dichter- en dichterbij. Harder en harder, en dan raast hij over me heen, als een golf die omslaat in de branding. Vlak daarna een schreeuw, misschien van een vogel of een vos.

Met gespitste oren luister ik naar alle geluiden. Ik wacht gespannen, klaar om opnieuw op te springen en verder te rennen. Al heb ik geen idee waarheen. Ik adem alsof ik te lang onder water ben gebleven, en ik geloof dat ik ergens pijn heb. Tegen beter weten in tuur ik om me heen. Als er mensen in de buurt zijn, dan hoop ik dat ze net zo weinig zien als ik.

Ver weg hoor ik de wind opnieuw diep inademen, en even later blaast hij over me heen.

Op mijn vlucht hiernaartoe ben ik over takken gestruikeld en in kuilen gevallen. Mijn kleren zijn nat van de bladeren en varens die tegen me aan sloegen, en mijn armen zitten onder de schrammen.

Ik ben alleen, en om eerlijk te zijn: ik ben bang. Dus praat ik tegen

mezelf. Ik fluister in het donker: 'Ik ben Vincent. Ik ben elf jaar. Ik heb een vader en een moeder. Ik woon in Rotterdam. Ik ben Vincent. Elf jaar. Ik zit in groep 8.' Ik blijf tegen mezelf praten, omdat het helpt. Het is goed om een stem te horen, al is het die van mezelf. Ik voel me even minder alleen.

Zijn ze me aan het zoeken? Zijn ze dichtbij?

Ik begin weer tegen mezelf te fluisteren. 'Ik ben Vincent. Ik ben elf jaar en ik heb een boek gelezen over overleven in de natuur. Ik ben Vincent. Mijn lievelingsdier is de eekhoorn. Ik ben elf jaar. Op mijn kamer hangt een poster van Spiderman. Ik ben Vincent en ik ben niet bang, niet bang, niet bang.'

Ik ga op mijn rug liggen en kijk omhoog. Ik sper mijn ogen zo breed mogelijk open, maar het blijft donker. Ik wacht. De stenen prikken in mijn rug. Ik heb nog nooit zo'n hobbelig en koud bed gehad. Thuis is mijn bed superzacht, en daar slaap ik onder een Spidermandekbed. Thuis. Heel even denk ik aan mijn vader en moeder en ons huis op de Avenue Concordia. Was het echt nodig om te vluchten?

Als het donker is, kun je je haast niet voorstellen dat het weer licht wordt, net zoals je je vaak niet kunt voorstellen dat je weer beter wordt als je met griep op de bank ligt. 'Ik ben Vincent, ik ben elf jaar en ik ben heel goed in overleven,' fluister ik. Ik herhaal het meer dan honderd keer. Uiteindelijk wordt het licht. Het is net alsof iemand heel langzaam de gordijnen opzijtrekt. Ik zie de omtrekken van bomen verschijnen. De bladeren zijn zwart, daarachter de steeds lichter wordende lucht. En dan openen de vogels hun snavels voor een fluitconcert zo schel als ik het nooit eerder hoorde. Overal klinkt geritsel en gescharrel tussen de struiken. Krekels, vlinders, herten en zwijnen – alles wat sliep in kuilen, hollen of onder de aarde wordt wakker. Ik zie een beek. Er hangt mist boven het water. Een

keienstrandje. Voorzichtig kom ik overeind. Met mijn handen schep ik water uit de beek om te drinken.

Hoe laat zou het zijn? Zes uur?

Het bos ruikt naar rotte bladeren en vochtige stenen. Overal is het groen.

Waar moet ik heen? Het zal dagen lopen zijn tot aan de rand. Als ik tenminste de goede kant op loop, en in een rechte lijn. Ja, als. Als ik onderweg niet omkom van de honger en dorst. Als ik niets verstuik of verwond waardoor ik niet verder kan lopen. Als ik niet per ongeluk een verkeerd besje eet en in mijn eigen kots sterf. Als ze me niet te pakken krijgen.

Verdwijnen

Ik zoek een plek die uit het zicht ligt. Ik waad een stuk stroomafwaarts en vind een klein strandje, omzoomd door dichte struiken. Misschien zullen ze hier niet meteen zoeken.

Ik besluit allereerst de omgeving te verkennen. Er is water en er is een vochtig bos. Er groeien varens tussen de bomen, en hier en daar zijn open plekken begroeid met mos. Aan één arm hangend klim ik op de onderste tak van een grote boom. Mijn uitkijkpost. Van hieruit kan ik een heel stuk beek overzien. Ik voel me Mowgli, Tarzan en Spiderman tegelijkertijd. Ik laat de tak onder mijn gewicht zwiepen.

‘Wiehoe!’ brult het veulen. En de eekhoorn juicht: ‘Hoger, Vincent, hoger!’

Ik ben allang niet bang meer. Ik kan me al niet eens meer voorstellen dat ik ooit bang was, of weer bang zal worden.

Maar dan hoor ik een geluid dat ik meteen herken.

‘De kampbel,’ zegt de tor.

Veel dichterbij dan ik had gedacht.

Ik dacht dat ik minstens een halve marathon gerend had vannacht, maar in het donker is het moeilijk om de afstand te schatten. Misschien was het in werkelijkheid maar een kilometer of twee.

Doodstil zit ik op mijn tak, als een vogel die wordt bespied door een kat. Ik weet precies wat dat geluid betekent: verzamelen!

Het is halfnegen en ze gaan ontbijten. Ontbijten betekent: koppen tellen. Dus nu gaan ze er snel achter komen dat er één vogel gevlogen is. Dat één aapje het apenbos in is gegaan om nooit meer terug te komen.

‘Verstop je, Vincent!’ roept de worm.

Geschrokken kijk ik om me heen. Zullen ze me meteen al gaan zoeken? Of is er misschien een heel kleine kans dat ze vergeten te tellen vanmorgen? Ik ben niet iemand die heel erg opvalt; ik maak veel minder lawaai dan de rest.

Ik luister. Het bos blijft stil. Nu zitten ze waarschijnlijk aan het ontbijt. Ik stel me voor hoe ze als ratten op het eten zijn afgekomen, hoe ze de zak met brood voor elkaars neus wegtrekken. Met hun smerige klauwen ratsen ze de boterhammen uit het plastic, ze besmeren ze haastig met boter en storten er bergen vruchtenhagel over uit.

Misschien is er een heel kleine kans dat ze het helemaal niet merken. Ze zijn druk met eten, en niemand van de jongens heeft zin om te melden dat ik weg ben. De meisjes zal het vast en zeker helemaal ontgaan. Alleen De Jas zal het merken. Maar misschien begrijpt ze wat mijn missie is en houdt ze haar mond.

Als ze het niet merken, hoelang duurt het dan voor ze me vergeten, vraag ik me af. Vincent? Vincent? Wie is dat ook alweer?

Ik zit nog steeds doodstil en ineengedoken op mijn tak, maar mijn gedachten zijn al ver in de toekomst.

Als ze me vergeten, dan is het geen probleem om voor altijd hier te blijven. Mijn haar zal groeien tot aan mijn billen, want een schaar heb ik niet. En met mijn eigen handen zal ik een stad bouwen, hier aan de beek, en die stad zal naar mij heten. Vince Town. In die stad staat maar één huis, en dat is het mijne. Ik bedenk welke obstakels mijn huis moeten omringen zodat iedereen verdwaalt: ophaalbruggen, een doolhof, valkuilen en een levensgrote muizenval. Ik zit dan op een steen en hoor het geschreeuw van een gevangene in het doolhof of de valkuil. Dan grinnik ik in mijn baard. (Ik heb dan natuurlijk een baard, want een scheermes heb ik ook niet bij me.)

Ja, als ze me vergeten, dan hoef ik nooit meer te praten. Geen woord. Ik zal uiteindelijk, maar dat is nog ver weg, niet eens meer in mensentaal denken. Terwijl de jaren voorbijgaan, zal ik alle woorden vergeten. Ik zal alleen nog de taal van de dieren spreken.

Maar misschien is het toch beter om er niet van uit te gaan dat ze me vergeten. Ik zal een onderkomen moeten bouwen waarin ik onvindbaar ben.

Met gespitse oren klim ik uit de boom, en ik begin razendsnel te bouwen aan mijn schuilplaats.

Ik heb me dit al zo vaak proberen voor te stellen. Wel duizend keer heb ik gefantaseerd over wat voor hut ik zou bouwen. Ik hoef niet na te denken, want ik weet alles al. Dus ik ren het bos in om lange takken te zoeken. Helaas moet ik alles met maar één arm doen; mijn gewonde arm is niet sterk genoeg. Ik rol een lange boomstam omlaag uit het bos. Onder een gedeelte van de boomstam haal ik stenen weg. Die kuil wordt mijn schuilplaats. Normaal zou ik nooit een onderkomen bouwen in een kuil, als het gaat regenen stroomt hij vol, maar het is de beste

manier om je te verstoppen. Ik maak mos los van de bosgrond en leg het op de bodem van de kuil. Dat wordt mijn bed. Ik wou dat ik er een foto van kon maken. Het ziet er al verschrikkelijk mooi uit.

Dan begin ik het dak dicht te maken.

‘Schiet op!’ De dieren stuiten nerveus om me heen.

Al snel ligt er een hele rij takken over de kuil. Nu er varens over uitspreiden en dan alles bedekken met een dikke laag stenen. Ik zal een klein gat openlaten, waardoor ik naar binnen en naar buiten kan. Een onzichtbaar huis wordt het. Als je het niet zou weten, zou je er zo voorbijlopen. Het ziet eruit als zomaar een hoop stenen, bedekt met groen.

‘Knap werk, Vincent,’ zegt de eekhoorn tevreden.

En dan hoor ik iets: geluiden die alleen maar van mensen afkomstig kunnen zijn, maar nu veel dichterbij.